

Kort daarop reisde Maria in grote haast naar het bergland, naar een stad in Juda, waar ze het huis van Zacharias binnenging en Elisabet begroette.

Toen Elisabet de groet van Maria hoorde, sprong het kind op in haar schoot; ze werd vervuld met de Heilige Geest en riep luid:

'De meest gezegende ben je van alle vrouwen, en gezegend is de vrucht van je schoot! Wie ben ik dat de moeder van mijn Heer naar mij toe komt? Toen ik je groet hoorde, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot. Gelukkig is zij die geloofd heeft dat de woorden van de Heer in vervulling zullen gaan.'

Maria zei:

'Mijn ziel prijst en looft de Heer, mijn hart juicht om God, mijn redder: hij heeft oog gehad voor mij, zijn minste dienaars. Alle geslachten zullen mij voortaan gelukkig prijzen, ja, grote dingen heeft de Machtige voor mij gedaan, heilig is zijn naam. Barmhartig is hij, van geslacht op geslacht, voor al wie hem vereert.

Hij toont zijn macht en de kracht van zijn arm en drijft uiteen wie zich verheven wanen, heersers stoot hij van hun troon en wie gering is geeft hij aanzien. Wie honger heeft overlaadt hij met gaven, maar rijken stuurt hij weg met lege handen.

Hij trekt zich het lot aan van Israël, zijn dienaar, zoals hij aan onze voorouders heeft beloofd: hij herinnert zich zijn barmhartigheid jegens Abraham en zijn nageslacht, tot in eeuwigheid.'

Maria bleef ongeveer drie maanden bij haar, en ging toen terug naar huis.

Lucas 1, 39-56

Ze hadden elkaar gevonden, Maria en Elisabet. Twee vrouwen in verwachting. Ze hadden elk hun eigen verhaal: hoe ze geroepen waren om mee te werken aan die grote droom van God. Ze hadden getwijfeld. Er waren vragen bij Zacharias: '*Hoe kan ik weten of dat waar is? Ik ben immers een oude man en ook mijn vrouw is al op leeftijd.*' (Lc. 1, 18) Maria was er ook niet gerust in: '*Hoe zal dat gebeuren? Ik heb immers nog nooit gemeenschap met een man gehad.*' (Lc. 1, 34) Maar allebei waren ze bereid gevonden om met Gods plan mee te werken. Zij geloofden er in. '*De Heer wil ik dienen,*' zei Maria (1, 38).

Lucas schreef het geloof van beide vrouwen uit met een schets van het kind dat ze verwachtten. Johannes wordt al getekend als de man die Jezus zou aanwijzen: '*Toen ik je groet hoorde, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot.*' Het was alsof Johannes danste van vreugde, zoals koning David gedanst had voor de ark van het verbond, toen die naar Jeruzalem werd gebracht. Vreugde omdat God tussen zijn volk zou verblijven (2 Samuël 6, 14-16). Want dat was Gods plan: mens worden tussen de mensen.

Jezus wordt voorgesteld door de woorden van Maria in het Magnificat. Hij is de Redder van Godswege. De naam Jezus betekent immers 'God redt'. Die redding gebeurt door de wereld op zijn kop te zetten: '*Hij toont zijn macht en de kracht van zijn arm en drijft uiteen wie zich verheven wanen, heersers stoot hij van hun troon en wie gering is geeft hij aanzien. Wie honger heeft overlaadt hij met gaven, maar rijken stuurt hij weg met lege handen.*' Dat is de keuze die Jezus zou maken, tegen de stroom in.

Zo werkt immers een kindsheidsverhaal: het kind wordt beschreven zoals hij later zou worden, of beter, zoals hij later geweest is. De verhalen zijn immers achteraf geschreven.

Johannes en Jezus waren de sleutelfiguren in de redding die God aan de mensen en de wereld zou aanbieden. Elisabet en Maria waren geroepen om dat alles mogelijk te maken. Zij zouden hun kind in de geest van Gods droom opvoeden. Daarvoor werden zij *vervuld met de heilige Geest*.

Nog steeds wil God mensen en de wereld 'redden'. Hij is een God van leven. Daarom wil Hij steeds opnieuw mens worden in mensen die in zijn droom geloven en er aan willen meewerken. Mensen die in het spoor van Jezus ook vandaag de wereld op zijn kop willen zetten. Niet kiezen voor macht en heerschappij, maar aanzien geven aan wie 'gering' is. Niet kiezen voor rijkdom, maar geven aan wie honger heeft. Zo geeft God leven via mensen zoals u en ik. Wie deze keuze maakt, mag terecht het Magnificat van Maria zingen, een oud christelijk bevrijdingslied dat nog steeds actueel is. Immers Gods *barmhartigheid* gaat door '*tot in eeuwigheid*'.

Van U
wil ik zingen,
van U -
mijn zachte
en geweldige
God.

Van U
wil ik zingen,
die mij ruimte schenkt
en vrij maakt.

Want Gij
doet mij
'zien' en 'horen'.
Gij keert mij
naar het hart
van mensen.
Gij geeft mij kracht
om te kiezen
voor LEVEN!

Van U
wil ik zingen,
want Gij
doet mensen
en volkeren ervaren:
onmacht komt
macht te boven -
wie hongeren
zijn veilig
bij U.

Van U
wil ik zingen,
van U -
onze
mens-lievende
God.

*In het Licht
van Gods Woord*

De wereld op zijn kop

Advent 2015 / 4